

V ten deň, keď sa zvečeralo, im povedal: „Prejdime na druhý breh.“ I opustili zástup a vzali ho so sebou tak, ako bol, na lodi. Boli s ním aj iné lode. Tu sa strhla veľká víchrica a vlny sa valili na loď, takže sa loď už naplňala. On bol v zadnej časti lode a spal na poduške. Zobudili ho a povedali mu: „Učiteľ, nedbáš o to, že hynieme?“ On vstal, pohrozil vetru a povedal moru: „Mlč, utíš sa!“ Vietor prestal a nastalo veľké ticho. A im povedal: „Čo sa tak bojíte?! Ešte stále nemáte vieru?“ Zmocnil sa ich veľký strach a jeden druhému hovorili: „Čo myslíš, kto je to, že ho i vietor i more poslúchajú?“

(Marek 4,35-41)

V ten deň, keď Ježiš učil zástup v mnohých podobenstvách, povie svojim učeníkom: „Prejdime na druhý breh.“ Lenže už je večer, a ísť niekde v ústrety noci, nie je nikdy celkom bezpečné. A ešte k tomu po neistej hladine Genezaretského jazera. Ale Ježiš hovorí: „Prejdime.“ Nehovorí: „Prejdite“, ale „prejdime“, čím vyjadruje svoju spoluúčasť s učeníkmi, nech by sa stalo čokoľvek. Svojou výzvou vovádza učeníkov do neistoty, no zároveň v tejto neistote zostáva s nimi. Ježiša vzali tak, ako bol, na lodi, lebo z loďky učil zástup, ktorý bol na brehu. Ježiš po namáhavom dni vyučovania zaspal. Ježiš zaspal, ale príroda sa zobudila, prírodné živly sa ozvali s veľkou intenzitou. Ježiš spal na poduške v zadnej časti drevenej lode. Ježiš zaspí ešte raz, spánkom smrti, na tvrdej poduške dreveného križa, a vtedy sa tiež zobudí príroda, nastane tma, zemetrasenie, slnko sa zatmie. Kvôli veľkej búrke a vetru sa loďka začala naplňovať. No Ježiša nezobudí búrka, ale učenici. V ich slovách cítime nádych výčitky: „Učiteľ, nedbáš o to, že hynieme?“ Boja sa o seba, o svoj život. Ježiš bez slova vstane, a tak, ako nastala veľká víchrica, tak po jeho slovách nastane veľké ticho. Do tohto ticha zaznejú Ježišove otázky: „Čo sa tak bojíte?! Ešte stále

nemáte vieru?“ A na učeníkov doľahne druhá vlna strachu – z Ježišovej moci. Najprv je tu strach o svoj život, teraz strach z Ježiša... Ale tento druhý strach ich privádza k vzájomnému pýtaniu sa, premýšľaniu, kto je Ježiš. A v tomto premýšľaní je začiatok ich viery. Začiatok viery je v tej otázke: *Kto je Ježiš?* Kto je to ten mocný človek, ktorého poslúcha aj príroda? Otázka: *Kto je Ježiš*, je tým horčičným zrnkom, z ktorého má vyrásť veľký strom viery, v ktorom majú nájst hniezdo a domov všetci tí, ktorým budú učenici neskôr ohlasovať toho, ktorého poslúcha aj víchrica (porov. Marek 4,31-32). V tomto veľkom strome viery majú nájst útočisko aj tie „iné lode“, ktoré sa pridali k Ježišovej lodi.

Ježiš nespôsobil búrku, veď on spal v zadnej časti lode. No svojím návrhom prejsť na druhý breh jazera v ústrety noci nepriamo voviedol svojich učeníkov do búrky. Búrky života nie sú od Ježiša, on nie je ich príčinou. Ale niekedy nás Ježiš voviedie do búrky. Môžeme tu spomenúť slová žalmu: „Veď ty, Bože, si nás vyskúšal, pretavil si nás ohňom, ako sa taví striebro. Voviedol si nás do osídla, na plecيا si nám naložil súženia. Nechal si ľudí chodiť po našich hlavách; prešli sme cez oheň a cez vodu...“ (Žalm 66,10-12b) Alebo slová Samuelovej matky Anny: „Pán usmrčuje, posiela do pekiel, dáva schudobnieť...“ (Prvá kniha Samuelova 2,6-7) No búrka nie je cieľom, je len prechodom na druhý breh, k novej kvalite života. Aj spomínaný žalm končí slovami: „Ale napokon si nám dal pookriať.“ (Žalm 66,12c) A Anna dodáva: „Pán oživuje, vyvádza z pekiel, dáva zbohatnúť...“ (Prvá kniha Samuelova 2,6-7) Ale Ježiš nás nenechá vstúpiť samých do búrky. Tak ako povedal učeníkom, tak hovorí aj nám: „Prejdime“... nie prejdite. Teda prejdime spolu...

Ježiš ani jedným slovom nevyčíta učeníkom, že ho zobudili. Hneď vstane, pohrozí vetru a rozkáže moru. Až potom sa ich pýta: „Čo sa tak bojíte?! Ešte stále nemáte vieru?“ Ježiš poukáže na strach, ako na prekážku viery. Aj v búrke je možné mať vieru,

ale ako sa zbaviť strachu, ktorý je jej prekážkou? Ježiš z nás nechce mať chladných ľudí, ktorými nič nezatrasie, ktorí z ničoho nemajú strach. Kto by zostal pokojným, keď mu ide o život? Nie je dôležité úplné eliminovanie strachu, ale zmena nasmerovania nášho strachu. Učeníci sa báli o svoj život, o svoje prežitie. Ale napadlo niekoho, že vlastne najbezbrannejším voči búrke je Ježiš, ktorý tvrdo spí? Ved' ten, kto spí sa nemá ako brániť nebezpečenstvu. Ale báli sa učeníci o Ježiša? Myslím, že sa báli skôr o seba. Postoj učeníkov je pre nás výzvou, že uprostred búrok života sa máme báť v prvom rade o Ježiša. Báť sa o Ježiša, aby ho z loďky nášho života nezmietli vlny ťažkostí. Báť sa o Ježiša, aby sme o neho neprišli. Lebo keď neprídeme o Ježiša, vtedy budeme zachránení. Ale ak stratíme Ježiša, nebude mať kto utíšiť búrku. Prejavom viery v búrke je strach o Ježiša. Strach o Ježiša, aby som sa nepustil jeho ruky ani uprostred búrky.

Búrka a jej utíšenie nastoľujú rad otázok. Najprv sa Ježiš pýta učeníkov: „Čo sa tak bojíte?! Ešte stále nemáte vieru?“ Potom sa učeníci jeden druhého pýtajú: „Čo myslíš, kto je to...?“ Búrky života môžu otriasť našimi istými odpoveďami a stavajú nás pred otázky, na ktoré nám už nestačia predošlé „stopercentné odpovede“. Viera s istými odpoveďami a viera bez otázok je falošnou vierou. Viera, ktorá sa pýta, je otvorená pre nové odpovede, pre nové objavy v nekonečnom Božom bohatstve. A tieto nové odpovede, nové poznanie môže prísť úplne z inej strany, ako by sme čakali. Odpoveď na otázku: „Kto je to, že ho i vietor i more poslúchajú?“, prichádza tam, na druhom brehu, z úst človeka posadnutého nečistým duchom. Od takéhoto človeka učeníci počujú: „Čo ťa do mňa, Ježiš, Syn Najvyššieho Boha?“ (Marek 5,7) Možno preto bola búrka, možno preto išli na druhý breh, aby počuli túto otázku posadnutého človeka. A v tejto otázke spoznali odpoveď na svoju otázku: Kto je Ježiš. Ježiš je Synom Najvyššieho Boha. Preto ho poslúcha aj príroda. Túto

odpoveď nepočuli od ideálneho človeka. Ale búrka nás učí, že o Ježišovi sa dozvedáme aj tam, kde by sme to nečakali.

Grécky text tejto evanjeliovej udalosti nám ponúka aj jednu malú slovnú hračku. Po utíšení búrky nastalo veľké ticho. Tieto dve slová - „veľké ticho“ sa v gréčtine povedia „*galéne megále*“. Je tu istá zvuková podobnosť slov „veľké“ a „ticho“. Veľké veci potrebujú pre svoj vznik ticho. V tichu, v skrytosti začínajú veci, ktoré menia svet, ľudské srdcia. Aj Ježiš prišiel na svet v tichu noci. Aj veľká viera sa získava v tichu – v tichu modlitby, v tichu kostola, v tichu nenápadných skutkov lásky.

Ježiš volá každého z nás: „Prejdime na druhý breh.“ Prejdime spolu, aj keď je riziko búrky. Zanechajme zástup, ktorý nás možno uznáva, chváli, ale bráni nám v raste našej viery. Prejdime na druhý breh, lebo tam nás čaká nové poznanie Ježiša. Zmeňme objekt nášho strachu – obráťme svoj strach od seba na Ježiša. Veď kto utíši búrku, ak Ho stratíme? V búrke sa rozkymáčajú naše jasné odpovede... a zostanú len otázky. Ale zároveň sa naše srdce stane pokornejším, a bude hľadať Ježiša aj tam, kde by ho predtým určite nehľadalo. Cesta na druhý breh – to nie je len búrka. S Ježišom zažijeme aj veľké ticho, v ktorom môžeme pozbierať ovocie búrky. A v tomto tichu objavíme veľké veci, ktoré v nás Ježiš urobil počas búrky.